

CAPUT XVII.

95

DEum facile nemo, nisi planè insanus, credere possit ac soleat.
Similem locum habuimus supra c.10. Ubi videantur plura.

(2) *Evangelica doctrina*, Evangelii manifestatio, quam Deus ipse κατὰ τρεῖς προσωπούς & enallagen personae introductus pollicetur eum ob hinein, ut illius beneficio gentes perveniant ad agnitionem Filii sui, quo tanquam manu & brachio suo omnipotente difficile & augustinissimum illud redēptionis generis humani opus expeditum dedit. Atq; in hac sanè agnitione Filii DEI salus & vita æterna, ultimus ille Theologiae finis, unicè cōfīdit Joh.17., ideoq; ad eam conseqvendam unicè aspirandum juxta exhortationem Jerem.c. 9, 23.24.

Αξιομνησόντα.

1. Τὰ λεξινά.

1. Ceremoniae funerales olim usitatæ. 2. Frangere idem quod distribuere. 3. Vox sponsi & sponsæ pro Musica & gaudiis nuptialibus. 4. Apostoli pescatores. 5. Romani venatores. 6. Dupla iniuria pro pœna summè atrocis. 7. Deus robur, munitio & refugium nostrum.

2. Τὰ γνωμικά.

Memoriam merentur vs. 16. 19.

3. Τὰ δημητρικά.

Absolvatur explanatio istius capituli duabus concionibus. (1) Ex 1. & 2. parte (2) Ex 3. c. parte Vs. 16. pertinet ad festum diem Andreæ, & Pentecostes, nec non ad actum Investituræ.

CAPUT XVII.

Continuatio.

In terrogationi de peccatu calamitatum venturarum causis, capite proximo præcedenti institutæ ulterius, & q. αἴσι καὶ ὅπιμον responderet, ut consideratio isthac profundius imprimatur auditorum animis.

Argumentum capituli.

Idolatria populi accusatur, confitentia vel perversa fiducia Hebreorum refutatur; sanctificatio Sabbathi imperatur. Est proinde caput istud in genere νομικὸν: in specie partis Ὀπιτιμηκὸν; partim ἐλεγκτικὸν, partim deniq; ὀπιτακτικὸν.

Par-